

БРАТЯ ГРИМ

ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Имало едно време едно малко сладко момиченце. Всеки от пръв поглед го обиквал. Но най-много от всички го обичала баба му. Тя се чудела как да му угоди. Веднъж му подарила една шапчица от червено кадифе и понеже тя много му отивала и то не искало да носи вече никоя друга, нарекли го Червената шапчица. Един ден майка му рекла:

— Червена шапчице, ето ти сладки и едно шише вино. Занеси ги на баба си, за да се подкрепи с тях, защото е болна и изнемощяла. Тръгни рано, преди слънцето да е напекло, а като излезеш от къщи, внимавай и не се отклонявай от пътя, иначе ще паднеш, ще счупиш шишето и няма да има какво да занесеш на баба си. Като влезеш при нея, не забравяй да ѝ кажеш най-напред „Добро утро“ и не надничай из всички ъгли на къщата.

— Ще изпълня всичко както трябва — рекла Червената шапчица и се сбогувала с майка си.

Баба ѝ живеела насред гората, на половин час път от селото. Тъкмо Червената шапчица навлязла сред дърветата и ето че я срещнал вълкът. Тя не знаела за лошия му нрав и затова не се уплашила от него.

— Добър ден, Червена шапчице — рекъл той.

— Дал Бог добро, Кумчо Вълчо.

— Накъде си тръгнала толкова рано, Червена шапчице?

— При баба.

— А какво криеш под престилката си?

— Сладки и вино. Вчера опекохме сладките за баба, за да я подкрепят и да ѝ дадат сили.

— А къде живее баба ти, Червена шапчице?

— На четвърт час по-навътре в гората. Къщичката ѝ е под трите големи дъба и е обградена с лешникови храсти, ти сигурно я знаеш — отвърнала Червената шапчица.

А вълкът си рекъл наум: „Това мъничко, крехко момиченце изглежда много вкусно за ядене и ще ми се услади повече от бабата. Но трябва да подхвана работата хитро, за да уловя и двете.“

Повървял той малко с Червената шапчица, а после ѝ рекъл:

— Червена шапчице, я виж какви хубави цветя растат наоколо. Чуй как пеят сладкопойните птички. Минаваш покрай тях така, като че ли бързаш за училище, а тук, в гората, е тъй весело и забавно.

Погледнала Червената шапчица и като видяла играта на слънчевите лъчи между клоните на дърветата и пъстрите прелестни

цветя по земята, си рекла: „Ако занеса на баба букет свежи цветя, тя сигурно ще се зарадва. Толкова е рано още, че пак ще стигна при нея навреме.“

И тя свърнала от пътя и навлязла в гората да набере цветя. Но след всяко откъснато цвете ѝ се струвало, че малко по-нататък ще намери някое още по-хубаво и припвала към него и така навлизала все по-навътре сред дърветата.

А вълкът отишъл право в къщата на бабата и почукал на вратата.

— Кой е там?

— Червената шапчица. Нося ти сладки и вино. Отвори вратата.

— Натисни дръжката — викнала бабата, — много съм слаба и не мога да стана от леглото.

Натиснал вълкът дръжката, вратата се отворила и той, без да каже и дума, с един скок стигнал до леглото на бабата и я изял. После облякъл дрехите ѝ, сложил на главата си нощната ѝ шапчица, легнал в леглото и дръпнал завеските.

А Червената шапчица припкала сред цветята и като набрала толкова много, че повече не можела да носи, се сетила пак за баба си и се запътила към къщата ѝ. Учудила се, че вратата стои отворена, а като влязла вътре, стаята ѝ се видяла толкова необичайна, че си рекла: „О, Господи, колко страшно ми се струва днес у баба, а иначе ми е било толкова хубаво!“

Извикала тя: „Добро утро“, но не получила отговор. Тогава се приближила до леглото ѝ и дръпнала завеските. Там лежала баба ѝ, но шапчицата ѝ закривала лицето и тя изглеждала по-различна от обикновено.

— Бабо, защо са ти толкова големи ушите?

— За да те чувам по-добре.

— Бабо, а защо са ти толкова големи очите?

— За да те виждам по-добре.

— Бабо, защо са ти толкова големи ръцете?

— За да те хвана по-добре:

— Бабо, защо ти е толкова голяма устата?

— За да те изям по-лесно.

Щом изрекъл тези думи, вълкът скочил от леглото и излапал бедната Червена шапчица.

Като заситил глада си, той легнал пак в леглото, заспал и започнал шумно да хърка. В това време покрай къщата минал ловецът и си рекъл: „Ей, как силно хърка старата жена. Трябва да видя дали не се е случило нещо.“

Влязъл в стаята и като се приближил до леглото, видял, че вълкът лежи в него.

„Ах ти, стари грешнико, падна ли ми най-сетне в ръцете! — рекъл той. — Да знаеш само откога те чакам!“

Тъкмо се накарал да се прицели с пушката, когато му дошло наум, че вълкът може да е изял бабата, а за нея още може да има спасение. Затова не стрелял, ами взел една ножица и започнал да разпаря търбуха на заспалия вълк. Едва клъцнал няколко пъти и видял отвътре да се подава Червената шапчица, а като резнал още малко, момиченцето изскочило от корема на вълка и извикало:

— Ах, колко страшно беше в корема на вълка! Вътре беше толкова тъмно.

После излязла, също жива и здрава, и бабата, като едва си поемала дъх. А Червената шапчица бързо донесла големи камъни, с които напълнили корема на вълка и го зашили.

Като се събудил, вълкът поискал да стане и да избяга, но камъните били толкова тежки, че той паднал и умрял.

Отдъхнали си радостно и тримата. Ловецът одрал кожата на вълка и тръгнал с нея за вкъщи, бабата изяла сладките, изпила виното и се съвзела, а Червената шапчица си рекла: „Никога вече няма да се отбивам от пътя, щом мама ми е забранила.“

Разказват още, че веднъж, когато Червената шапчица пак отишла да занесе сладки на баба си, един друг вълк я срещнал в гората и започнал да я увещава да се отбие от пътя. Но Червената шапчица не го послушала, а продължила право към къщата на баба си. Като стигнала при нея, разказала ѝ, че срещнала вълка, който я поздравил, но я изгледал толкова свирепо, че ако не си вървяла по пътя, той сигурно щял да я изяде.

— Ела — рекла бабата, — да заключим вратата, за да не може да влезе вътре.

Скоро вълкът почукал и викнал:

— Отвори, бабо, аз съм Червената шапчица, нося ти сладки.

Но Червената шапчица и баба ѝ не се обадили и не отворили.

Вълкът започнал да снове около къщата, а накрая скочил на покрива и зачакал Червената шапчица да си тръгне вечерта за вкъщи, та той да я издебне и да я изяде в тъмното.

Но бабата се досетила какво си е наумил вълкът. Пред къщата имало голямо каменно корито и тя рекла на момиченцето:

— Вчера варих наденички. Вземи ведрото, Червена шапчице, и излей водата, в която вряха, в коритото.

Червената шапчица носила вода дотогава, докато се напълнило цялото корито. Миризмата на наденичките се разнесла чак до носа на вълка. Като я усетил, той погледнал надолу, а после така проточил врат, че не могъл да се задържи, ами се плъзнал надолу по покрива. Цамбурнал право в голямото корито и се удавил. А Червената шапчица си отишла весела вкъщи и по пътя никой не ѝ сторил никакво зло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.